

ראשי השלטון החילוני בארץ ישראל, לא ידעו את נפשם מרוב בהלה. כל הגה שיצא מפיהם, התפרש בקרב הציבור כדברי גמגום ובלבול וגרם למבוכה ותסכול. החרדה לקראת הבאות היתה נוראה.

לעומתם, למנהיגי ישראל האמיתיים, גדולי הדור, היה ברור כי גם אם המלחמה היא בלתי נמנעת, הרי כי השי"ת ברוב רחמיו וחסדיו ינהלה לטובת ישראל המוכים ונרדפים זה שנים רבות ע"י כל שכניהם מסביב.

למעוז ומגדול עמדו דבריהם של צדיקי הדור, לחזק נפשות ישראל מבהלה.

"התעוררי ירושלים..."

באותם ימים קשים ומאוימים, ישב רבי מנדל ואחד מכלי מלחמתו בידו... - הלוא הקולמוס הטבול בדיו, מוכן ומזומן לכתיבת קול קורא להזעקת פלוגות חיילות בית דוד, לצאת במערכה כבידה נגד רוחות המלחמה הנושבות מכיוון ארצות ערב.

לפתע הופתע לראות בפתח הבית את החסיד הנודע רבי ישראל רוזנצווייג ז"ל - איש ירא וחרד, מחשובי סופרי הסת"ם בירושלים, שהסתופף בצלו של הרה"ק מביאלה זצוק"ל.

פתח ר' ישראל ואמר בהתרגשות:

רבי מנדל, שליחות קודש בידי אליך, הט אוזניך ושמע -

כ"ק האדמו"ר רבי ישראל מגור שלחני אל מורי ורבי האדמו"ר מביאלה לאמור לו: **"על מי הנכם נוטשים את העיר..."**

- שכן הרבי מביאלה תכנן לנסוע לבני-ברק, לשהות במחיצת בחורי החמד בישיבת חסידי ביאלה "אור קדושים", שהוקמה באותם ימים ע"י בנו הרה"צ רבי דוד מתתיהו זצוק"ל ולעקוב אחר התעלותם בתורה ועבודת ה'.